

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ από την 1η σελίδα

Κον/πόλεως Σιοινίου, Ταρασίου, Γερμανού, αλλά και πολλών άλλων Ιερωμένων ότι εξελέγησαν "Ψήφω του λαού παντός" [αγ. Γρηγόριος ο Naz/vós], ή "πάσις επιψηφιζομένης της πόλεως" [Θεδωρίτου, Εκκλη. Ιστορία], ή "Ψηφίσματι κοινώ πάντων κλήρου τε και λαού" [Σωκράτους, Εκκλ. Ιστορία], Παραδείγματα τέτοιων εκλογών ποιμένων με την Ψήφο του Κλήρου και του λαού είναι πάμπολλα και μπορούμε να τα βρούμε από την Παράδοση και την Εκκλησιαστική μας ιστορία [Θ.Η.Ε. τόμ. 7ος, σελ. 679-686].

Οι Θείοι και Ιεροί Κανόνες επόμενοι της Αγίας Γραφής και της Αποστολικής Παραδόσεως, την οποία ερμηνεύουν και αναλύουν απαιτούν, οι Ιερωμένοι της Εκκλησίας όλων των βαθμών, να εκλέγονται με την ψήφο του Κλήρου και του πιστού λαού του Θεού.

Ο 5ος Καν. της τοπικής Συνόδου της Λαοδικείας σαφώς ορίζει: "... Μη δειν τας χειροτονίας (=ψηφοφορίας) επί παρουσία ακροωμένων γίνεοθαι". Απαπει δηλαδή, η ανάδειξη και εκλογή να γίνεται "εν απουσίᾳ των ακροωμένων", αλλά με την απαραίτητη παρουσία και συναίνεση των "φρονιμωτέρων και ευλαβεστέρων λαϊκών πιστών" [ΠΗΔΑΛΙΟΝ, σχόλια αγ. Νικοδήμου].

Και ο 13ος Καν. της αυτής τοπικής Συνόδου ερμηνεύοντας, έπι περαιτέρω, τον ως άνω 5ο Κανόνα απαγορεύει ρητώς κα καπηγορηματικώς να συμμετέχουν στην ανάδειξη και την εκλογή των ιερωμένων οι όχλοι και τα άτακτα πλήθη των πόλεων. "Περί του, μη τοις ἄλλοις επιφρέπειν τας εκλογάς ποιείσθαι των μελλόντων καθίσταισθαι εἰς ιερατείον".

Συνεπώς, και κατά τους Θείους και Ιερούς Κανόνες στην ανάδειξη και εκλογή των ποιμένων της Εκκλησίας του Χριστού απαγορεύεται η συμμετοχή, των ακροωμένων και του χύδνου και ἀτακτού ὄχλου, αλλά απαραίτητα παρουσία των Επισκόπων, Πρεσβυτέρων, κληρικών και των φρονιμότερων και ευλαβέστερων πιστών.

Ο 59ος Κανόνας της ιοπικής Συνόδου Καρθαγένες συμμεριζόμενος απόλυτα τα όσα αναφέρουν οι ως άνω Ιεροί Κανόνες της Συν. Λαοδικείας, προσθέτει και κάπι ακόμη πολύ χαρακτηριστικό, που θεμελιώνει την συμμετοχή του Κλήρου και του πιστού λαού στην ανάδειξη και εκλογή των Ιερωμένων.

Σημειώνει, δηλαδή, ότι εάν κατά την ανάδειξη και εκλογή του Επισκόπου γεννηθούν ανιλογίες, ο υποψήφιος οφείλει να δικαστεί παρουσία του πιστού λαού, που τον ανέδειχε. "Ωστε, εάν ποιέ προς επιλογήν Επισκόπου προέλθωμεν, και αναφυντις ανιλογία... προς το καθάραι τον χειροτονηθούμενον ευρεθήναι ... επί αυτού του λαού ου μέλλει χειροτονείσθαι...". Σήμερα δυστυχώς, δεν τηρείται αυτή η θεόσδοιη Εκκλησιαστική Τάξη, αλλά συμβαίνει κάπι το εντελώς διαφορετικό που εξοργίζει τον πιστό λαό. Καλείται δηλαδή ο λαός, να εγκρίνει την εκλογή του Ιερωμένου, που έγινε "εν αγνοίᾳ του", και όταν τελικά εκφραστεί κάποιος αρνητικά προπλακίζεται, συλλαλητικά και αποστέλλεται στον Εισαγγελέα. Αυτό βέβαια δεν είναι ποσώς εκκλησιαστική τάξη, αλλά βαρβαρισμός επί της Θείας Αποστολικής και μεταποστολικής εκκλησιαστικής Παραδόσεως και Τάξεως και των Θείων και Ιερών Κανόνων.

Όμως, υπήρξαν στην ζωή της Εκκλησίας και περιπόσεις χειροτονίας ποιμάνων Της, χωρίς τη συμμετοχή και την Ψήφο του πιστού λαού, αλλά στις περι-

Εις μνήμην μακαριστού Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου

Φόρο τιμής στη μνήμη σου είναι αυτό το σύντομο αφιέρωμα για τα 12 χρόνια που λείπεις από κοντά μας. 31 Ιουλίου 1996 - 31 Ιουλίου 2008.

Με κομμένη την ανάσα περιμέναμε έχω από το νοσοκομείο την στιγμή που ο Θεός θα σε καλούσε κοντά του. Ξαφνικά ο έναστρος ουρανός της Λάρισας έγινε μαύρος. Αστραπές και βροντές, τον διέσχιζαν. «Θαύμα» έγραψαν οι εφημερίδες. «Έφυγε ένας άγιος», «Έφυγε ο Θεολόγος».

Η ψυχή μας γέμισε θλίψη για το χα-μό αυτού του αντάξιου πατέρα και περισσότερο για τον τρόπο που «οι αδελφοί σου» μνη αντέχοντας το βάρος στους ώμους τους,

πώσεις αυτές οι χειροτονηθέντες δεν έγιναν αποδεκτοί από τον πιστό λαό του Θεού και απομονώθηκαν. [Καν. ΙΗ' Συν. Αντιοχείας και ΙΗ' Συν. Αγκύρας]. Παράδειγμα τοιούτου γεγονότος είναι η εκλογή του διαδόχου της Κυζίκου όπου ο Πατριάρχης Κων/πόλεως Σισίνιος εκειροτόνησε τον Πρόκλον ἐν αγνοίᾳ του πιστοού λαού. Ο λαός όμως δεν δέχτηκε την εκλογήν του Πρόκλου και εξέλεξε αντ' αυτοού τον Δαλματιον και ο Πρόκλος επειδή δεν εξελέγει από τον πιστόν λαόν "έμενεν, οικείας εκκλησίας μη προεστώς" [ΙΘΕ, ἐνθ' ανωτέρω, πρβλ. 366 Καν. Αγίων Αποστόλων].

Μιλάμε λοιπόν για εκλογή του Ιερατείου της Εκκλησίας και εννοείται, ότι μιλάμε για το έγγαμον Ιερατείον [Επίσκοπο, Πρεσβύτερο και Διάκονο], αυτό το Ιερατείο που έχει τάξει η Εκκλησία, να ζει και να κινείται μέσα στην

στο κόσμο και να τον ποιμάνει. Δεν αναφέρθηστε ποούσ στο Μοναχικό κόσμο, στην Μοναστική Πολιτεία, η ζωή της οποίας βρίσκεται εκτός του κόσμου.

Τούτο σημαίνει, ότι ολόκληρο το Ιερατείο της Εκκλησίας, [Επίσκοπος, Πρεοβύτερος και Διάκονος] είναι έγγαρο. Δηλαδή και ο Επίσκοπος οφείλει να είναι, κατά την Γραφή και τους Θείους και ιερούς Κανόνες ΕΓΓΑΜΟΣ.

Η Γραφή στο οπερέον αυτό είναι κατηγορηματική_ "δει ουν τον επίσκοπον ανεπίληπτον είναι ΜΙΑΣ γυναικός ἄνδρα", καθώς και οι Θείοι και Ιεροί Κανό-
ves "Επίσκοπος, ή Πρεοβύτερος, ή Διάκονος, την εαυ-
τού γυναίκα μη εκβαλλέτω..." [Ε' Απ/κός]. Αρέσκει, ίνα
Επίσκοπος και Πρεοβύτερος και Διάκονος και πάντας
οι τα ιερά ψηλαφώντες, της σωφροσύνης φύλακες,
γυναικών απέχωνται... Τους τα ιερά Μυστήρια Διακό-
νους και Πρεοβυτέρους, αλλά και Επισκόπους, κατά^τ
τους ιδίους όρους και εκ των συμβίων εγκρατεύε-
σθαι... (Α' και ΛΓ' Συν. Καρθαγένης).

Κατά τα λεγόμενα λοιπόν της Γραφής και των Ιερών Κανόνων οφείλουν και οι Επίσκοποι να 'ναι έγγαμοι, αλλά μετά την εκλογή τους στο βαθμό του Επισκόπου να μην εγκρατεύονται απλώς, αλλά να χωρίζονται από τις σουζύγους τους.

Τούτο βέβαια, δεν είναι σύμφωνο με τη Γραφή και τους Ιερούς Κανόνες και το γνωρίζουν οι άγιοι πατέρες της Συνόδου μάλιστα δε, και δεν παραλείπουν, να το τονίσουν ιδιαιτέρως ότι είναι αντιΓραφικό [ΙΒ' καν. ΣΤ" Οικ. Συνόδου], εν τούτοις τολμούν και ακροβατούν επικίνδυνα. Προσπαθούν να δικαιολογήσουν τ' αδικαιολόγητα, ότι δηλαδή αναγκάζονται δῆθεν, να πράξουν τούτο χάριν "της οωτηρίας και της επί το κρέπτον προκοπής των λαών προμηθούνται, και το μηδούνται μόνον τινά κατά της ιερατικής τάξεως". Θα συμφωνήσετε νομίζω μαζί μου, ότι εδώ πρόκειται

περι "λίθων και κεράμων ατάκτως ερριμένων" γιατί εάν σιωπήσουμε τότε "οι λίθοι κεκράξονται".

Όμως είναι φανερόν πως η δικαιολογία αυτή είναι πάντι αστήρικτη και εντελώς διάτροπη πανταχόθεν. Ωστόσο δεν αναφέρεται ποσώς, ότι πρέπει να είναι άγαμος ο Επίσκοπος, και ότι πρέπει να λαμβάνεται από τους Ιερομονάχους. Απλώς λέει, ότι μετά την εκλογή του έγγαμου Πρεσβυτέρου [άνω των 50 ετών] σε Επίσκοπο, να χωρίζεται από την πρεσβυτέρα του. δέχεται δηλαδή ευθέως το έγγαμον του Επισκόπου και ότι ο Επίσκοπος οφείλει να εκλέγεται από το έγγαμον "Τίμιον Πρεσβυτέριον".

Για να μη μακρηγορίσουμε περισσότερον, ο φρουρός της πίστεως πιστός λαός, έχει τον πρώτο λόγο στην εκλογή των ποιμένων του και μάλιστα έχει τόσο μεγάλη δύναμη, ώστε να εκλέγει και αφύπτους ακόμη στην πίστη [εκλογή του αφύπτου Αμφροσίου Μεδιολάνων ΘΗΕ ἐνθ' ανωτέρω] και μόνον αυτό, αλλά και να μη δέχεται ακόμη και τον ανεπίληπτο εκείνο Ιερωμένο που έχει εκλεγεί και χειροτονηθεί με τις Θείες Ευχές του Μυστηρίου, [Καν. 36ος Αγ. Αποστόλων_ πρβλ. 6ο Συν. Σαρδικίns].

Οι Άγιοι Απόστολοι κατακλύοντες τους Θείους και Ιερούς Κανόνες τους ρητώς προστάζουν, ότι για να υπάρχει ειρήνη μεταξύ των Επισκόπων, αλλά και στην Εκκλησία του Χριστού γενικότερα, πρέπει να τηρούνται απαρεγκλίτως οι υπ' αυτών ορισθέντας Κανόνες, άλλως θα υπάρχει αιώνιος πόλεμος αναμεταξύ τους και αυτό θα έχει ανάκτυπο και στην Εκκλησία· "Ταύτα και περί κανόνων υμίν διατεάχθω παρ' ημών, ω επίσκοποι. Υμείς δε εμμένοντες μεν αυτοίσι σωθήσεσθε και ειρήνην έχετε· απειθούντες δε κολασθήσετε και πόλεμον αἰδιον μετ' αλλήλων έχετε, δίκνυ την ανηκοϊας την προσίκουσαν τυννύντες".

Είναι, λοιπόν, αδήριτη ανάγκη στις εκλογές των Ιερωμένων να τηρείται απαρεγκλίτως, η Γραφή, η Θεία Αποστολική και μεταποστολική Παράδοση και οι Θείοι και Ιεροί Κανόνες της Ορθοδόξου Αποστολικής Εκκλησίας, για να υπάρχει σωτηρία αλλά και ειρήνη μεταξύ ιερωμένων και πιστών στην Εκκλησία μας.

Ο σημερινός τρόπος εκλογής των ποιμένων της Εκκλησίας δεν εδράζεται ποσώς, ούτε στην Αγία Γραφή, ούτε στη Θεία Αποστολική και μεταποστολική Παράδοση, ούτε και στους Θείους και Ιερούς Κανόνες της Ορθοδόξου και Αποστολικής Εκκλησίας μας μ' αποτέλεσμα να κινδυνεύουμε να περιπέσουμε σε παντελή ούγχυσην. Τον κίνδυνον αυτό είχε επισημάνει ο Μ. Βασίλειος όταν αναφέρει, με πικρία, στον 89ο Κανόνα του "Πάνυ με λυπεῖ όντι επιλελούπασι λοιπόν οι των Πατέρων Κανόνες και πάσα ακρίβεια των Εκκλησιών απελύλατε και φοβούματε μη, κατά μικρόν της αδιαφορίας ταύτης οδώ προϊούόντος εις παντελή ούγχυσιν ἐλθοῦ τα της Εκκλησίας πράγματα".

Με την Ευχή ο Άγιος Θεός να φωτίσει τους όντως πνευματικούς Ιεράρχες μας και με τη δυνατή βοήθεια του πιστού λαού να προβούν στην κατά την Αγία Γραφή, τη Θεία Αποστολική και μεταποστολικήν Ιερά Παράδοσην και τους Θείους και Ιερούς Κανόνες διόρθωσην των ατόπως συμβαίνοντων στην Εκκλησία μας κατά τις εκάστοτε εκλογές των Ιερωμένων, και αυτό προς δόξαν της Εκκλησίας μας, γιατί η Κανονική Τάξη πάντοτε φανερώνει τον βαθύτατο χαρακτήρα της Εκκλησιαστικής ζωής, "Ου γάρ εστιν ακαταστασίας ο Θεός, αλλά τάξεως και ειοργής".

Οεος, αλλα ταξεως και ειρηνης :
πρεσβυτερος **ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΛΛΑΣ** Θεολόγος – Εκκλησιαστικός Συνήγορος
πρ/δρος Ορθοδόξου Εφημεριακού Κήληρου Ελλάδος

επρόδοσες. Έταξες την ζωή σου στην υπηρεσία του Θεού τον οποίο και υπηρέτησες όπως ακριβώς διδάχτηκες μέσω του Ευαγγελίου, μέχρι και την τελευταία σου πνοή. Ακολούθησες το δρόμο της καλοσύνης και της αφετής και η κληρονομιά που μας άφησες ήταν να είμαστε γρανίτες για την αλήθεια και να έχουμε την έξωθεν καλή μαρτυρία. Άλλωστε γι' αυτό και ρίζωσες βαθιά στις καρδιές μας. Η ζωή σου πέρασε λιτή, απέριπτη, χωρίς φανταχτερά άμφια, χωρίς πολυτελείς δεξιώσεις. Μας έκανε η παρουσία σου στην πρόσκαιρη ζωή μας να δούμε το φως το αληθινό.

Χρ. Καρκαγιάννη